

อย่าเป็นทัพพีด้ามด้วน

วันที่ ๑๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

โอร่าทหลวงพ่อดัมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันจันทร์ที่ ๑๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ฤดูกาลแห่งการปฏิบัติธรรม

วันนี้เป็นวันเข้าพรรษา เราได้พร้อมใจกันอธิษฐานพรรษาว่า ตลอดพรรษานี้จะอยู่จำพรรษาที่วัดพระธรรมกาย จะไม่ไปแรมราตรีกันที่ไหน นอกจากมีเหตุจำเป็นจริง ๆ และเราก็ได้รับทราบขอบเขตของการอยู่จำพรรษาว่า อยู่ตรงไหนบ้างแล้ว ก็ให้ทำตามพระวินัยนะลูกนะ

การอยู่จำพรรษาในฤดูฝน มีความจำเป็นอย่างมากต่อพระภิกษุสงฆ์ เพราะฤดูฝนเป็นฤดูกาลที่ไม่เหมาะที่จะไปเดินธุดงค์เที่ยวจาริกแสวงหาที่วิเวกประพฤติธรรม เพราะวุ่นอกเหินจากการไปเดินเหยียบข้าวกล้าในท้องนาของชาวบ้านแล้ว อากาศก็ยังเปลี่ยนแปลงด้วย

ฤดูกาลนี้ เหมาะสมที่จะมาอยู่ประพฤติธรรมร่วมกัน ฟังธรรมร่วมกัน ได้เห็นหน้าเห็นตาพร้อม ๆ กัน เป็นช่วงที่นักบวชอยู่กันครบถ้วนบริบูรณ์ พระเถรก็มีโอกาสได้อยู่ใกล้ชิดกับครูบาอาจารย์ หากมีข้อขัดข้องเรื่องธรรมปฏิบัติจะได้โต้ถามกัน และการที่มีพระอยู่ร่วมกันจำนวนมาก ก็จะสร้างกุศลศรัทธาให้เกิดขึ้นกับญาติโยม ญาติโยมก็มีโอกาสได้มาบำเพ็ญบุญกันด้วย

วัตถุประสงค์การเกิดเป็นมนุษย์

เรามาทบทวนวัตถุประสงค์การบวช เราเป็นนักบวชต้องทบทวนเรื่องนี้บ่อย ๆ ไม่อย่างนั้นพอนาน ๆ ไปแล้วเดียวจะหลงลืม

ก่อนอื่นเราต้องรู้ก่อนว่า วัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ มีเพียงอย่างเดียวที่เป็นหลักคือ เกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง นอกนั้น

เป็นเรื่องรองลงมาทั้งสิ้น ถ้าทำพระนิพพานไม่แจ้งหรือไปนิพพานไม่ได้ ชีวิตก็ต้องทุกข์ทรมานอยู่ในวัฏสงสารนี้

ในสายตาของผู้รู้ ท่านรู้ได้ตลอดเส้นทางของชีวิตในสังสารวัฏว่า อันตรายมาก มีทั้งภัยในมนุษยโลก ภัยในอบาย และภัยในวัฏสงสาร คือ การเวียนว่ายตายเกิด เกิดเป็นมนุษย์ เป็นชนชั้นสูงบ้าง ชั้นกลางบ้าง ชั้นล่างบ้าง เดี่ยวไปเกิดในอบาย ไปเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉานบ้าง ช่วงไหนของชีวิตไม่ประมาท ทำความดี ก็ได้ไปสู่สุคติภพ ถึงไปสู่สุคติภพก็ไม่เที่ยง ไม่แน่นอน ถึงแม้มีสุขก็ประเดี๋ยวประด๋าว แต่ยังถือว่ายาวนานกว่าเมืองมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นเทวดา พรหม หรืออรูปพรหมก็ตาม สุขชั่วคราวยุคทั้งนั้น แล้วก็ต้องวกกลับมาในเมืองมนุษย์อีก

พอมาอยู่ในเมืองมนุษย์ก็หลงลืม ไม่ใช่ไม่อยากลืม เพราะตอนมาเกิดก็อยากจะจำว่า มาจากอบายมันทุกข์ทรมานมากขนาดไหน หรือมาจากสุคติเสวยสุขมากเพียงไร

ตอนอยู่ในอบาย ก็อยากจะกลับมาแก้ตัวใหม่ จะทำความดีให้ยิ่งขึ้นไป เพราะก่อนจะขึ้นมาก็ได้รับฟังโอวาทจากเจ้าหน้าที่ยมโลก แม้มาจากสุคติภพ ก่อนที่จะลงมาเกิดในเมืองมนุษย์ก็ได้รับฟังโอวาทจากผู้ปกครองภพว่า ให้เกิดมาสร้างบารมี ทำความดีให้มาก ๆ เพื่อจะได้กลับไปอยู่ด้วยกันอีกบนสุคติโลกสวรรค์

ทั้งในอบายและในสุคติภพ ล้วนแต่ได้รับฟังโอวาทที่ดีทั้งนั้น แต่พอมาเกิดในเมืองมนุษย์แล้วมันลืม ทั้ง ๆ ที่เราไม่อยากจะลืม แต่บางสิ่งที่อยู่ฉากหลัง เขาบังคับให้เราลืม เพราะกลัวมนุษย์จะรู้ จึงเอาวิชชา คือ ความไม่รู้มาครอบงำ กลัวมนุษย์ใจหยูดยุติ จึงเอาความอยาก เอาตัณหา

ทั้งหลายมาผูกพันไว้ แล้วทำให้การดำเนินชีวิตผิดพลาด พลาดก็พลัดไปอบายอีกแล้ว ก็วนกันไปวนกันมาอย่างนี้

ในสายตาของผู้รู้ จะมองเห็นได้ครบวงจรของชีวิตว่า ชีวิตเป็นทุกข์ จะให้พ้นทุกข์ได้ก็ต้องทำเหตุแห่งความทุกข์ให้หมดสิ้นไปด้วยนิโรธ

นิโรธ แปลว่า หยุด, นิ่ง, ดับ คือ หยุดใจจากความอยากแล้วมรรคจะเกิด เราจะเห็นหนทางที่จะหลุดจะพ้นเกิดขึ้นภายในตัว เริ่มต้นเป็นดวงใส ๆ

ดังนั้น เมื่อเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว วัตถุประสงค์ของชีวิตที่แท้จริง คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง ขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้น จึงจะไปสู่อายตณนิพพาน หลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานทั้งหลายในสังสารวัฏได้

จะทำได้ ต้องมีเวลาให้กับตัวเองมาก ๆ ต้องปลอดภัย ไม่มี ความกังวลเรื่องการทำมาหากิน เรื่องครอบครัว เรื่องสังคมมาเกี่ยวพัน ต้องปลีกตัวออกจากสิ่งเหล่านี้ ถึงจะปลอดกังวล มีเวลาอยู่กับเนื้อกับตัว แล้วก็แสวงหาหนทางพระนิพพาน ต้องจับหลักตรงนี้ให้ได้นะ

ชีวิตนักบวช ฝ่าชุดสุดท้าย

พอมีเวลาว่างแล้ว การทำกายวาจาใจให้บริสุทธิ์ก็จะเกิดขึ้นง่ายกว่าการอยู่ข้องกับโลก อยู่กับโลกที่จะทำความบริสุทธิ์นั้นยาก อย่างที่เราเห็นกันทั่ว ๆ ไป เพราะฉะนั้นก็ต้องใช้ชีวิตอีกชีวิตหนึ่งที่ไม่ข้องกับโลก ปลีกตัวออกมา จะมีโอกาสบำเพ็ญศีล สมาธิ ปัญญา เพื่อให้กายวาจาใจบริสุทธิ์ได้ง่ายกว่าชีวิตของฆราวาส ชีวิตการเป็นนักบวชก็เกิดขึ้น

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ตอนเป็นบรมโพธิสัตว์ก็ปลีกตัวออกมาเป็นนักบวช อยู่ตามป่า ตามเขา ตามห้วย หนอง คลอง บึง แสงหา ผู้รู้ เมื่อได้ยินได้ฟังเสร็จแล้วก็ปลีกตัวมาปฏิบัติ และตั้งใจแน่วแน่ที่จะค้นให้พบหนทางแห่งความหลุดพ้นด้วยตัวเอง รู้แล้วเห็นแล้วก็สั่งสอนมนุษย์ เทวดาทั้งหลาย โดยไม่ปิดบังอำพรางเลย จะพากันไปเป็นทมิฬทุกภพชาติที่ท่านเกิดมา ท่านก็ทำอย่างนี้ จนบารมีแก่อรอบได้ตรัสรู้ อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระสัพพัญญูพุทธเจ้า

“นักบวช” จึงเป็นชีวิตที่สำคัญอย่างยิ่ง จะรองรับเฉพาะผู้ที่สั่งสมบุญมาอย่างต่อเนื่องในแต่ละภพแต่ละชาติอย่างดี บุญน้อย ๆ ยากที่จะอยู่ในเพศนักบวชได้ นักบวชเป็นชีวิตเดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอริยสาวกทั้งหลาย เป็นชีวิตสุดท้ายในสังสารวัฏที่จะเดินทางไปสู่อายตนะนิพพาน

เครื่องนุ่งห่มก็เป็นเครื่องนุ่งห่มชุดสุดท้าย มีของใช้เพียง ๘ อย่าง เป็นสมบัติสุดท้ายสำหรับชีวิตของผู้มีบุญ ซึ่งเคยได้ผ่านชีวิตการเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ พระราชาผู้ยิ่งใหญ่ พระราชาธรรมดา มหาเศรษฐีชนชั้นกลาง ชั้นล่างกันมาแล้ว สุดท้ายต้องมาสวมใส่อยู่ในชุดนี้ เพราะว่า เป็นชุดเดียวกับพระอริยเจ้าทั้งหลาย

บัดนี้ ลูกทุกรูปทั้งพระ ทั้งเณร ได้มาสวมใส่ชุดอันทรงเกียรติของ ผู้มีบุญ ชุดอันเป็นสิริมงคลอันสูงสุด เป็นชุดนักรบแห่งกองทัพธรรม แล้วนั่งอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ พุทธปฎิมากร ซึ่งเป็นองค์แทนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ และได้กล่าว คำอธิษฐานจิต จะอยู่จำพรรษากันให้ครบถ้วนไตรมาสนี้ เมื่อได้ตั้งใจ

แล้วก็ขอให้รักษาความตั้งใจนี้ให้ได้ตลอดรอดฝั่ง และเอาเวลาที่อยู่ใน
พรรษานี้มาทำพระนิพพานให้แจ้ง

ลูกทุกรูปได้รู้หลักวิชาอยู่แล้วว่า มรรคผลนิพพานอยู่ในตัวของเรา
ไม่ได้อยู่นอกตัว หนทางแห่งการปฏิบัติเข้าถึงมรรคผลนิพพานภายใน เรา
ก็ทราบกันดีว่า เริ่มต้นอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ด้วยวิธีการหยุดใจให้
นิ่ง ๆ อย่างนี้ แค่นี้ ก็จะบรรลุวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ได้

พรรษาแห่งการพบพระ

ภายในพรรษานี้ อากาศกำลังดี ไม่ร้อน ไม่หนาว ไม่อ้าว ให้ลูก
ทุก ๆ รูปได้พึงตั้งใจทำพระนิพพานให้แจ้ง บริหารเวลาของเราให้เป็น
อย่าไปใช้จ่ายฟุ่มเฟือยในสิ่งที่ไร้สาระ เพื่อจะได้สงวนเวลาเอาไว้สำหรับ
ทำความบริสุทธิ์กายวาจาใจของเรา

พรรษานี้ เป็นความตั้งใจอย่างแรงกล้าของหลวงพ่อก็คืออยากจะให้
เป็นพรรษาแห่งการพบพระ พระเห็นพระในตัว เณรเห็นพระในตัว และ
โยมเห็นพระในตัว ให้ตั้งใจฝึกฝนตัวของเราเองให้เข้าถึงให้ได้ กำลังบารมี
ของเราพร้อมอยู่แล้ว ที่อยู่อาศัยก็พร้อม อาหารหวานคาวก็เพียบพร้อม
ทุกอย่าง ไม่มีเหตุผลอันใดที่จะมาเป็นข้อแม้ ข้ออ้าง หรือเงื่อนไข ให้
เราไม่ทำความเพียร หรือทำความปรารถนาของเราไม่สมหวัง เหลือแต่
การชวนขายด้วยตัวของเราเองว่า เราอยากจะเข้าถึงกันจริงจังแค่ไหน
ถ้าอยากเข้าถึงกันอย่างจริงจัง เราก็สามารถเข้าถึงได้ เมื่อเราให้โอกาส
ตัวของเราเอง

อย่าให้วันคืนผ่านไปเปล่า ๆ ให้พยายามศึกษาทุกสิ่งทุกอย่าง
ตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ที่เรียนปริยัติก็ให้ขยันเกี่ยวกับ

เรื่องการศึกษาให้ดี แล้วก็บริหารเวลาให้สามารถปฏิบัติตนให้เข้าถึงธรรมกายให้ได้ หลวงพ่อหวังว่า ลูกพระลูกเณรทุกรูปจะสมหวังในการเข้าถึงพระในตัว

อย่าชักศึกเข้าบ้าน

ให้รักษาความบริสุทธิ์ของกายวาจาใจให้ดี จะคิด จะพูด จะทำอะไรให้เป็นทางมาแห่งบุญกุศล ความดีงาม ความบริสุทธิ์ อย่าให้บาปอกุศลได้ช่อง

อย่าไปชักศึกเข้าบ้าน คือ ไปนึกคิดในสิ่งที่ทำให้ใจเราเร้าร้อน โดยเฉพาะเรื่องที่เป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์ คือ ความกำหนัดยินดีในกาม เรายังอยู่ในวัยที่แข็งแรง เลือดลมในตัวฉีดแรง เชื้อนี้ยังมีอยู่ ต้องระมัดระวังอย่าให้มันกำเริบขึ้น ลี้ออะไรก็แล้วแต่ที่เป็นทางมาแห่งอกุศล อย่าเข้าใกล้ จะพูดจะคุยกับผู้หญิงก็ดี ให้พูดคุยในเรื่องที่เป็นกุศล อย่าไปเลียบ ๆ เคียง ๆ พูดคุยชักนำบาปอกุศลเข้ามาในตัวเรา พอคุ้นเคยกันหนักเข้าแล้วก็จะเลียบ ๆ เคียง ๆ พูดคุยกันในเรื่องที่จะทำให้ประกอบตนพัวพันไปด้วยกาม ซึ่งต่างก็เร้าร้อนด้วยกันทั้งคู่ แล้วก็มีโอกาสพลาดพลังตรงนี้ต้องระวังนะลูกนะ

พรราชนี้ ให้แตกต่างจากพรราชที่ผ่านมา ให้มีความบริสุทธิ์บริบูรณ์เพื่อตัวของเราเอง เพื่อพระศาสนา เพื่อโยมพ่อ โยมแม่ บรรพบุรุษของเรา และเพื่อสาธุชนทั้งหลายที่เขาสนับสนุนเรามาตลอด จะได้มีส่วนแห่งกุศล จนกระทั่งเพื่อชาวโลกที่กำลังรอคอยคำแนะนำที่ดี ๆ จากพวกเรา รวมทั้งเทวดาผู้มีทิพจักขุทั้งหลาย จะได้ชื่นชม อนุโมทนาสาธุการ

ทัพพีด้ามด้วน

หลวงพ่อบรรณาให้ลูกทุกคนได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ได้รู้ได้เห็น ได้เป็นพยานในการตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ความปรารถนาของหลวงพ่อก็จะสมหวังได้ ลูกพระลูกเณรทุกรูปต้องร่วมมือกัน เอาจริงเอาจังกัน

ตอนกลางคืนในรายการโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา หลวงพ่อถามว่า ใครเห็นพระพุทธรูปมาที่ละองค์บ้าง ก็มีญาติโยมหลาย ๆ ท่านยกมือ หลวงพ่อหันไปดูแต่ละท่านส่วนใหญ่ก็มีการกิจมาก บางท่านเป็นนักธุรกิจ เคยคุยกับหลวงพ่อกับเรื่องธุรกิจ เขาเล่าให้ฟังว่า ลำบากมาก ต้องต่อสู้ทุกอย่าง แต่ก็ทำอัศจรรย์ที่เขาสามารถปลีกเวลาในการปฏิบัติธรรมสม่ำเสมอทุกวัน จนได้ผลของการปฏิบัติ มีองค์พระพุทธรูปเกิดขึ้นมาตลอดเวลาที่เขาต้องการ

เมื่อญาติโยมเขาปฏิบัติได้แบบนี้ ทั้ง ๆ ที่เขามีภารกิจมากมาย ความปิติยินดีของหลวงพ่อก็เริ่มปนกังวล เมื่อหันมาดูลูกพระลูกเณรของหลวงพ่อ เพราะเราเป็นนักบวช เราอยู่ในแหล่งของวิชา แต่ทำไมเรายังทำอย่างเขาไม่ได้ นี่ก็เป็นข้อคิดสะกิดใจที่ลูกทุกคนไม่ควรฟังผ่าน ควรนำมาพิจารณาพิจารณาทบทวนดูตัวของเราอย่างแท้จริง ดูให้จริง ๆ จัง ๆ เลยว่า ทำไมเราอยู่ในแหล่งของวิชาแท้ ๆ จึงยังไม่ได้เข้าถึงธรรมเหมือนอย่างที่เขาเข้าถึงกัน

ญาติโยม พุตจริง ๆ เขาก็เหมือนกับทัพพีที่อยู่นอกหม้อแกงด้วยซ้ำไป แต่ลูกพระลูกเณรของหลวงพ่อก็เหมือนกับทัพพีด้ามด้วนอยู่ในหม้อแกง

ทัพพีตำด้วน จะเอาฟิงฝ่าหม้อก็ลำบาก มักจะจมลงไปก้นหม้อ แปลว่า ถูกแช่มอยู่ในหม้อแกง น่าจะได้รับการสแกนมากกว่าทัพพีตำดี ด้วยซ้ำไป เพราะถูกแช่ในหม้ออย่างนั้น อยู่ในวัด อยู่ใกล้ ได้ยินได้ฟังอะไรบ่อย ๆ แต่ทำไมเราไปไม่ถึงจุดตรงนั้น นี่ก็เป็นสิ่งที่ลูกทุกคนต้องหันกลับมาพิจารณากันแล้วนะ เพราะอายุพรรษาเรามากขึ้นทุกวัน กายมนุษย์เสื่อมลงไปเรื่อย ๆ

เราถนัดสอนคนอื่น แต่ไม่ถนัดสอนตัวเอง พรรษานี้อย่าให้เป็นอย่างที่ผ่านมา ต้องถนัดทั้งสอนตัวเองแล้วก็สอนผู้อื่นด้วย ต้องประโยชน์ตนก่อน แล้วจึงจะถึงประโยชน์ผู้อื่น และต้องให้ได้ประโยชน์ทั้งสอง นี่คือสิ่งที่ลูกทุกรูปจะต้องชวนขายให้ได้มา

แล้วยิ่งเมื่อเราเปิดรายการอนุบาลฝันในฝันวิทยาขายไปเรื่อย ๆ ทั้งภายในและต่างประเทศ ก็หมายความว่า ผู้ที่ได้ยินได้ฟังนั้น เขาก็มองมาที่วัดพระธรรมกาย แล้วก็คาดหวังว่า พระเณรทุกรูปเข้าถึงธรรมะแล้ว จะเป็นที่พักพิงให้กับเขาได้ นั่นคือสิ่งที่เขาคาดหวังเอาไว้ แต่เรารู้ตัวของเราเองดีว่า เราทำให้เขาสมหวังหรือพลาดหวัง นี่เป็นสิ่งที่เราควรจะนำมานึกคิดมาใคร่ครวญกันให้ดี

ดังนั้น พรรษานี้ อย่าให้มีสิ่งใด ๆ มาเป็นข้ออ้าง ข้อแก้ หรือเงื่อนไข ในการที่เราจะประพฤติธรรมกัน หลวงพ่อก็ได้แต่เอาใจช่วยลูกทุก ๆ รูป แต่การช่วยตัวเองนั้น ขึ้นอยู่กับตัวของเรา เพราะว่าถ้าเราตั้งใจทำกันจริง ๆ แล้ว ต้องได้กันอย่างแน่นอน ขอเพียงว่า เราอย่าไปคิดแบบชาวโลก ให้ปลด ปล่อย ให้อว่าง ๆ สิ่ง ๆ อย่างเป็นไปให้หมดเลย ทำใจให้อว่าง ๆ เดี่ยวความสว่างก็จะเกิดขึ้นในตัวของเราเอง พรรษานี้ขอให้ เป็นพรรษาแห่งความสมหวังในการพบพระในตัวทุก ๆ รูป นะลูกนะ ☺

ภาพ : ลานปักกลดธรรมทายาท ในพื้นที่ ๑๙๖ ไร่